

pen de Panther en de Chattam waren gedeserteerd, aan de kapiteins van de Fox en de Plasey zijn uitgeleverd. De onbeleefde reactie daarop en het ronselen van Compagnies manschappen in Bengalen en elders deed de Hoge Regering besluiten met gelijke munt terug te betalen. Acht matrozen die deels te Trincomale, deels in Straat Sunda van de Engelsen waren gedeserteerd, zijn in dienst van de Compagnie genomen. Ook is geen aandacht besteed [fol. 106] aan het verzoek van de burger James Burnett om vier Engelsen, die met de jol van de Elisabeth bij het passeren van Straat Sunda waren gedroost, aan kapitein Jackson, die onlangs met zijn schip naar China is vertrokken, over te leveren. Aangezien deze vier vrijwillig waren overgekomen, werd een vergunning daarvoor, die Burnett toonde met een extract uit een brief van de boekhouder van de Elisabeth, niet voldoende geacht voor een uitlevering aan hem. Een en ander is te vinden in resoluties van 10 en 13 augustus. Om naar hun zeggen mishandeling te ontgaan zijn een kwartiermeester en zes matrozen met de schuit van de Horsenden in Straat Sunda naar de Compagnie gedeserteerd. Per laatstgenoemde resolutie zijn ze in dienst genomen. De schuit met de goederen, die geïnventariseerd zijn, is veilig gesteld om desgevraagd aan de rechthebbende teruggegeven te worden. Met het naschip zijn de vreemde eisen van het bestuur te Madras en de memorie die hun afgezant Randolph Marriot daarover aanbood, medegedeeld. [fol. 107] Ook het antwoord daarop naar Madras en de repliek die Marriot is gegeven, zijn toen gerapporteerd. Marriot bood kort daarop aan de gouverneur-generaal een lijst met bijlagen aan, waarin alle Engelse schepen die door de Compagnie ten onrechte waren aangehouden en geconfisqueerd, vermeld zijn. Het komt de Hoge Regering voor dat daarin de omstandigheden van de aanhoudingen zeer onduidelijk en verward vermeld zijn. Dit stuk eindigt net als het vorige met het dreigement dat, als er geen genoegdoening wordt gegeven, er een beroep op de bevelhebbers van Engelse koningsschepen zou worden gedaan. Zulke dreigementen van iemand die slechts een particuliere opdracht heeft en de restitutie van vier particuliere vaartuigen vraagt, waarmee het belang van de Engelse compagnie niet in het geding is, zijn onverdragelijk. De memorie en bijlagen zijn hem onbeantwoord teruggegeven met het argument dat ze onbetamelijke uitdrukkingen bevatten. Marriot is te verstaan te geven dat, als hij nog iets te zeggen had, hij een behoorlijke toon diende aan te slaan, [fol. 108] en overigens met de eerste gelegenheid kon vertrekken. De vertaling van deze stukken bij de geheime resolutie van 28 mei toont de grond van de verontwaardiging aan. Een afschrift van de memorie is voor commentaar naar Padang gezonden. Bovendien kregen de twee secretarissen van de Hoge Regering de opdracht om een rapport over het in beslag nemen van deze vaartuigen op te stellen en de rechtmatigheid daarvan aan de hand van de algemene gebruiken tussen volkeren en van de verdragen te onderzoeken. Een afschrift van dit rapport is meegezonden om daarmee mogelijke protesten van de Engelsen te weerleggen. Bij besluit van 28 september kreeg Padang ook een exemplaar om de fouten die het vorige bestuur bij het aanhouden en de verdere behandeling van deze schepen heeft gemaakt, zo mogelijk te herstellen en nader toe te lichten. Het bestuur moet zich ook verantwoorden voor het niet rapporteren van de moord [fol. 109] door de bemanning van de Engelse sloep Random op hun stuurman en het achterhouden van brieven die met het bestuur van Benkulen gewisseld zijn. Deze zijn alsnog opgevraagd, evenals de opbrengst van dit vaartuig en de verdeling daarvan. Tevens is bevolen om inlichtingen in te winnen over smokkelaars en waaghalzen. Als er wordt gesmokkeld, moet daarvan voldoende bewijs gegeven worden. Dat Randolph Marriot van toon kan veranderen, blijkt uit zijn rekest dat bij het besluit van 29 juni is gevoegd. De Hoge Regering heeft haar besluit evenwel niet veranderd en zijn verzoek om te mogen blijven afgewezen, omdat hij het schip de Fox moedwillig had laten vertrekken en het onduidelijk was voor welke zaken hij zou moeten blijven. Toen Marriot dan zou vertrekken, bood hij bij zijn afscheidsbezoek de gouverneur-generaal een zogenaamd protest van het bestuur te Madras aan. Deze heeft dat niet aangenomen [fol. 110] en gaf zijn verwondering te kennen dat dit stuk pas na twee maanden werd overhandigd, zeker om wegens vertrek geen gelegenheid tot overleg te geven. Tevens gaf hij aan dat diens voorstellen en het besluit daarop reeds naar Madras en Cal-